

at det vil bidrage til, at Loven hurtigere vil komme til at gaae igjennem Rigsdagens begge Thing; thi medens man veed, at Landstthinget ifjor ved anden Behandling stemte for den uforandret, saa kan man ikke vide, hvorledes en Forandring i den Retning, hvori de stillede Ændringsforslag gaae, vil blive betragtet i Landstthinget, saa at man maastee ved at stemme for disse Ændringsforslag kunde risikere at faae Loven tilbage igjen, hvilket jo alene med Hensyn til den Tid, der vilde medgaae dertil, ikke vilde være ønskeligt.

Ordf: Den ærede fjerde Taler (S. A. Hansen) har atter dennegang henviist til nogle særegne Forhold, som skulle findes i nogle Kjøbstæder, og som skulle begrunde, at Næringsfattens der gik over til at blive Grundstat; jeg har i saa Henseende gennemseet Betænkningen fra forrige Sæstion, men jeg finder deri ikke noget Bestemt paavist, hvorefter Forholdet skulde stille sig saaledes, som det her er blevet fremstillet. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Linier af Betænkningen fra ifjor, som vise, hvilke Grunde dengang have ledet Mindretallet, som bestod af et eneste Medlem, til at foreslaae, at Næringsfattens skulde kunne gaae over ogsaa paa Grundtarten; det hedder nemlig: „Det sees tillige, naar man gjenneingaaer Oversigterne over Kjøbstædernes Indtægter og Udgifter, at der i det Hele kun lignes Lidet paa Grundtarten, og at der vel kan være Anledning til paa et og andet Sted at foretrække Ligning paa Grund for Ligning efter Formue og Leilighed, og det maa herved erindres, at de af Næringsfattens dækkede Udgifter mange Steder ere saadanne, som nærmest vedkomme de faste Eiendomme, idet der er en meget almindelig, ved Forordningen af 5te Mai 1683 hjemlet, men dog ogsaa lidt fravegen Regel, at hvad der ikke dækkes ved særegne Ligninger, saasom Fattigstat, Skolestat og Delinquentudgifter, lignes halvt paa Grund og halvt paa Næring.“ Det er disse Grunde, som ere anførte for, at Næringsfattens i visse Byer skal kunne gaae over til at blive en Grundstat; men man vil see, at den ene af disse Grunde ikke er Andet end en Hensigtsmæssighedsgrund, idet der er henviist

til det forholdsvis ringe Beløb, der i nogle Kjøbstæder er lignet paa Grundtarten; der er altsaa ikke nogen Billigheds- eller Nødværdsighedsgrund derfor, uden forsaavidt man mener, at en saadan extraordinair Skat som den, hvorom der her er Tale, kan lægges paa Grundten uden at overbebyrde, men en saadan Betragning har for mig aldeles ingen Betydning. Den anden Grund hviler efter min Formening paa en Misforstaaelse; naar det nemlig siges, at de af Næringsfattens dækkede Udgifter i mange Kjøbstæder ere saadanne, som nærmest vedkomme de faste Eiendomme, saa at det er disse, hvilke de ommeldte Beløb for en Deel komme tilgode, saa skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Marsagen, hvorfor Grundtarten i sin Tid blev oprettet, jo maa have været den, at en Deel af de Udgifter, der afholdes paa den Maade, hvorom der her er Tale, ere til Bedste for Byens faste Eiendomme, saa at de ikke vedkomme Indvaanerne i det Hele, og derfor har man bestemt, at Halvdelen af disse Udgifter skal lignes paa Grundtarten, og en saadan Ligningsmaade finder ogsaa Sted ikke blot i enkelte, men vel i alle Kjøbstæder. Jeg kan saaledes ikke skjønne, at det Anførte er nogen billig Begrundelse for nu at overføre ogsaa den anden Halvpart paa Grunden, efterat man iforveien havde erkjendt, at de Udgifter, der dækkes ved en sliq Bestatning, medgik til Bedste for Byens Borgere i Almindelighed. Naar der derfor ikke er andre særegne Omstændigheder eller Forhold i de enkelte Kjøbstæder, end hvad man i saa Henseende finder anført i Betænkningen fra ifjor, seer jeg virkelig ikke, at der er nogen som helst Anledning til at afløse Næringsfattens paa denne Maade, efterat jeg, som sagt, har fremhævet, at det er en Misforstaaelse af det hele Forhold, der har ledet til dette Resultat. Der er blevet sagt, at det var Besynderligt, at man ikke skulde kunne stole paa Borgerepræsentantskabet, i hvilke Grundeierne vistnok ville være tilstrækkelig repræsenterede; jeg skal dertil bemærke, at jeg ikke har mindste Frygt for, at Borgerepræsentanterne virkelig ville gaae den Vej: men jeg finder det urigtigt, at der i en Lov findes Noget, som kan give Anledning til en Urimelighed, og det er derfor en Betingelse for mig til at kunne